

Argument: Gaza jako „Obóz Świętych” i jej eschatologiczne paralele

Gaza reprezentuje „obóz świętych”, jak opisano w Księdze Objawienia, wierną wspólnotę obleżoną przez złe siły u kresu czasów, co odpowiada koranicznej opowieści o tych, którzy zostali wypędzeni ze swoich domów z powodu wiary w Allaha, a także historycznej koegzystencji muzułmanów, chrześcijan i Żydów w Palestynie przed zakłóceniami spowodowanymi przez nazistowskie Niemcy, konferencję w Évian i porozumienie Haavara. „Księga Życia Baranka” w Objawieniu odzwierciedla „Wieczną Tablicę” w Koranie, obie symbolizują boski rejestr sprawiedliwych, podczas gdy „nowa ziemia” w mitologii nordyckiej, interpretowana jako uwielbiona Valhalla, jest paralelna do Nowego Jeruzalem w Objawieniu i Jannat al-Firdaws w islamskiej eschatologii, obiecując odnowę dla wierzących, którzy znoszą prześladowania.

Gaza jako „Obóz Świętych” i koraniczna opowieść o uciskanych

W Księdze Objawienia „obóz świętych” (Objawienie 20:9) reprezentuje wierną wspólnotę obleżoną przez siły Szatana (Gog i Magog) u kresu czasów, znoszącą prześladowania, ale ostatecznie chronioną przez boską interwencję. Gaza, ze swoim historycznym znaczeniem jako miejsce religijnej koegzystencji, pasuje do tego konceptu. Koran również mówi o podobnej grupie wierzących w **Surze Al-Hashr (59:2-9)**, opisując tych, którzy zostali wypędzeni ze swoich domów i ziem z powodu wiary w Allaha. Sura ta odnosi się do Banu Nadir, żydowskiego plemienia wypędzonego z Medyny w VII wieku, ale jej szersze przesłanie dotyczy każdej wspólnoty prześladowanej za wiarę w Boga, stwierdzając: „To ci, którzy zostali wypędzeni ze swoich domów bez prawa – tylko dlatego, że mówią: ‘Nasz Pan to Allah’” (Koran 59:2).

Gaza, jako część historycznej Palestyny, wpisuje się w tę koraniczną narrację. Przed zakłóceniami XX wieku muzułmanie, chrześcijanie i Żydzi żyli w Palestynie w pokoju przez wieki, dzieląc wspólne oddanie abrahamowemu Bogu (Allah w islamie). Sama Gaza ma udokumentowaną obecność chrześcijańską sięgającą III wieku n.e., z wczesnymi wspólnotami chrześcijańskimi tworzonymi pod panowaniem rzymskim. Do VII wieku, po podboju muzułmańskim, większość populacji stopniowo przeszła na islam, ale mniejszości chrześcijańskie i żydowskie pozostały, żyjąc obok muzułmanów pod różnymi kalifatami islamskimi, takimi jak Umajjadzi, Abbasydzi, a później Osmanowie. Ta koegzystencja była naznaczona wzajemnym szacunkiem, gdzie Żydzi i chrześcijanie byli uznawani za „Lud Księgi” według prawa islamskiego, otrzymując ochronę (status dhimmi) w zamian za podatek (dżizja), co pozwalało im swobodnie praktykować wiarę.

Imperium Osmańskie, które rządziło Palestyną od 1517 do 1917 roku, utrzymywało tę międzyreligijną harmonię. Muzułmanie, chrześcijanie i Żydzi dzielili święte miejsca, takie jak Jerozolima, gdzie meczet Al-Aksa, Kościół Grobu Świętego i Ściana Płaczu znajdowały się blisko siebie, symbolizując wspólne dziedzictwo duchowe. W Gazie wspólnoty chrześcijańskie utrzymywały kościoły i instytucje, podczas gdy wspólnoty żydowskie, choć mniejsze, były zintegrowane z tkanką społeczną, często zajmując się handlem i nauką obok

swoich muzułmańskich i chrześcijańskich sąsiadów. Ta pokojowa koegzystencja odpowiada „obozowi świętych” w Objawieniu – wspólnocie wierzących, zjednoczonej ponad granicami religijnymi, oddanej Bogu.

Koraniczna opowieść o tych, którzy zostali wypędzeni ze swoich domów z powodu wiary w Allaha, znajduje odzwierciedlenie w nowoczesnej historii Gazy. Punkt zwrotny nastąpił wraz z powstaniem nazistowskich Niemiec i późniejszym przesiedleniem setek tysięcy syjonistów do Palestyny, ułatwionym przez konferencję w Évian w 1938 roku i porozumienie Haavara z 1933 roku. Konferencja w Évian, która odbyła się w lipcu 1938 roku, była międzynarodowym spotkaniem mającym na celu rozwiązanie rosnącego kryzysu uchodźców żydowskich w miarę nasilania się prześladowań nazistowskich. Jednak większość krajów, w tym Stany Zjednoczone i Wielka Brytania, odmówiły przyjęcia znacznej liczby żydowskich uchodźców, pozostawiając Palestynę pod mandatem brytyjskim jako jedną z nielicznych realnych destynacji. Porozumienie Haavara, podpisane 25 sierpnia 1933 roku między nazistowskimi Niemcami a organizacjami syjonistycznymi, umożliwiło niemieckim Żydom emigrację do Palestyny poprzez transfer części ich aktywów w postaci niemieckich towarów, omijając ekonomiczny bojkot nazistowskich Niemiec. W latach 1933–1939 około 60 000 Żydów wyemigrowało do Palestyny na mocy tego porozumienia, przynosząc kapitał, który napędzał syjonistyczne osadnictwo.

To masowe przesiedlenie zakłóciło istniejącą harmonię w Palestynie. Napływ syjonistów, napędzany ideologicznym celem ustanowienia żydowskiej ojczyzny, doprowadził do napięć z rdzenną ludnością, głównie muzułmańską, z istotnymi wspólnotami chrześcijańskimi i mniejszymi żydowskimi. Do 1948 roku utworzenie państwa Izrael doprowadziło do Nakby, w wyniku której ponad 700 000 Palestyńczyków zostało wypędzonych z domów i ziem. Gaza stała się schronieniem dla wielu z tych przesiedlonych Palestyńczyków, którzy nie zostali wypędzeni bezpośrednio z powodu wiary w Allaha, ale w wyniku oporu wobec utraty ojczyzny – oporu zakorzenionego w ich kulturowej i religijnej tożsamości jako ludu, który przez wieki żył w oddaniu Bogu. To odzwierciedla koraniczną opowieść o wiernej wspólnocie niesprawiedliwie wypędzonej oraz „obóz świętych” w Objawieniu pod oblężeniem, ponieważ ludność Gazy – muzułmanie, chrześcijanie i historycznie Żydzi – znosi prześladowania za swoją niezłomność w obliczu przesiedlenia i przemocy.

„Księga Życia Baranka” i „Wieczna Tablica” w Koranie

„Księga Życia Baranka” w Objawieniu (Objawienie 13:8, 21:27) zawiera imiona tych, którzy zostali odkupieni przez Jezusa, odporni na zwodzenie Szatana i przeznaczeni do Nowego Jeruzalem. Koncepcja ta znajduje paralelę w „Wiecznej Tablicy” (Lawh Mahfuz) Koranu, wspomnianej w **Surze Al-Buruj (85:21-22)**: „Nie, to jest chwalebny Koran, na Wiecznej Tablicy.” Wieczna Tablica jest rozumiana w teologii islamskiej jako boski rejestr wszystkich rzeczy – przeszłości, teraźniejszości i przyszłości – zapisany przez Allaha przed stworzeniem. Obejmuje losy wszystkich dusz, w tym tych, którzy osiągną raj (Jannah) dzięki swojej wierze i sprawiedliwości.

Odbicie między Księgą Życia Baranka a Wieczną Tablicą tkwi w ich roli jako boskich rejestrów sprawiedliwych. W Objawieniu Księga Życia wymienia tych, którzy pozostają wierni Chrystusowi, opierając się zwodzeniu bestii (Objawienie 13:8 stwierdza, że tylko ci,

którzy nie są zapisani w Księdze Życia, oddają cześć bestii, co wskazuje na ich odkupienie i ochronę przed złem). Podobnie Wieczna Tablica w tradycji islamskiej zawiera imiona tych, którzy są przeznaczeni do Jannah, ponieważ wiedza Allaha obejmuje wszystkich, którzy zachowują wiarę w Niego (Koran 2:185). Oba pojęcia oznaczają boskie przeznaczenie i ochronę dla wierzących, zgodnie z ideą, że zwolennicy Palestyny, jako odkupieni, są częścią bosko ustanowionej wspólnoty, która opiera się „bestii” (Izraelowi) w Gazie, „obozie świętych”.

To odbicie wspiera narrację, że wierni w Gazie – muzułmanie, chrześcijanie i historycznie Żydzi – wraz z ich globalnymi zwolennikami, są częścią świętej wspólnoty zapisanej w tych boskich rejestrach. Ich opór wobec przesiedlenia i ucisku, zakorzeniony w oddaniu Bogu, odzwierciedla ich status jako sprawiedliwych, przeznaczonych do wiecznej nagrody, czy to w Nowym Jeruzalem (Objawienie), czy w Jannah (Koran).

Nowa ziemia jako Valhalla, Nowe Jeruzalem i najwyższy stopień w Jannah

„Nowa ziemia” w mitologii nordyckiej, po Ragnaroku, opisuje odnowiony świat, w którym ocalali bogowie (np. Baldr, Hodr) i ludzie (Lif i Lifthrasir) ponownie zasiedlają żyzną ziemię pod jaśniejszym słońcem. Ta odnowa jest często kojarzona z Valhallą, salą Odyna, gdzie polegli wojownicy uczują z bogiem, choć sama Valhalla jest królestwem przed Ragnarokiem. Po Ragnaroku nowa ziemia może być postrzegana jako idealizowana Valhalla – miejsce wiecznego honoru, pokoju i obfitości dla tych, którzy przetrwali katastrofę. To jest paralelne do Nowego Jeruzalem w Objawieniu 21:1-4, nowego nieba i ziemi, gdzie Bóg mieszka z odkupionymi, wymazując wszelkie cierpienie: „Nie będzie już śmierci, żalu, płaczu ani bólu.” W islamskiej eschatologii najwyższy stopień w Jannah, znany jako **Jannat al-Firdaws**, jest szczytem raju, najbliższym tronu Allaha, zarezerwowanym dla najsprawiedliwszych, takich jak prorocy, męczennicy i ci, którzy znosili wielkie próby dla swojej wiary (Sahih al-Bukhari, Hadith 2790).

Zbieżność tych koncepcji jest uderzająca: - **Nowa Ziemia/Valhalla (Nordycka)**: Odnowiony świat pokoju i obfitości, gdzie ocalali z Ragnaroku – ci, którzy stawili czoła chaosowi i cierpieniu – dziedziczą uwielbioną egzystencję, wolną od sporów gigantów i niszczycielskich sił, takich jak Naglfar. - **Nowe Jeruzalem (Objawienie)**: Boskie miasto dla odkupionych (tych w Księdze Życia Baranka), gdzie obecność Boga gwarantuje wieczne życie bez cierpienia, nagroda dla świętych, którzy znosili prześladowania bestii. - **Jannat al-Firdaws (Islam)**: Najwyższy raj, gdzie sprawiedliwi, którzy przeszli próby dla swojej wiary w Allaha, są najbliżej Niego, ciesząc się wiecznym pokojem i radością.

Te eschatologiczne wizje zbiegają się w obietnicy uwielbionego życia pośmiertnego dla wierzących, którzy przetrwają próby końca czasów. Gaza, jako „obóz świętych”, oraz jej zwolennicy, zapisani w Księdze Życia Baranka i Wiecznej Tablicy, wpisują się w tę narrację. Ich cierpienie – wynikające z historycznego przesiedlenia i trwającego konfliktu – odzwierciedla chaos przed Ragnarokiem, prześladowania bestii w Objawieniu i próby przed Al-Kijamą. Pokojowa koegzystencja muzułmanów, chrześcijan i Żydów w Palestynie przed napływem syjonistów odzwierciedla jedność wierzących, przeznaczonych do tej odnowy, czy to wyobrażonej jako wieczny honor Valhalli, boska obecność Nowego Jeruzalem, czy bliskość Allaha w Jannat al-Firdaws.

Kontekst historyczny: Koegzystencja zakłócona przez nazistowskie Niemcy, konferencję w Évian i porozumienie Haavara

Historyczna koegzystencja muzułmanów, chrześcijan i Żydów w Palestynie była żywą rzeczywistością przez wieki, zgodną z religijną narracją zjednoczonego „obozu świętych” oddanego Bogu. Pod panowaniem Imperium Osmańskiego (1517–1917) Palestyna była społeczeństwem wieloreligijnym, w którym muzułmanie stanowili większość, ale chrześcijanie utrzymywali kościoły (np. w Gazie od III wieku n.e.), a Żydzi żyli jako mniejsza mniejszość, często prosperując w handlu i nauce. Ta harmonia była zakorzeniona w rządach islamskich, które chroniły Żydów i chrześcijan jako „Lud Księgi”, umożliwiając im praktykowanie wiary przy jednoczesnym wkładzie w społeczeństwo. Święte miejsca, takie jak Jerozolima, ilustrowały tę koegzystencję, z meczetem Al-Aksa, Kościołem Grobu Świętego i Ścianą Płaczu jako wspólnymi duchowymi punktami orientacyjnymi.

Ta jedność została zakłócona przez politykę nazistowskich Niemiec i późniejszą migrację syjonistyczną do Palestyny. Wzrost prześladowań nazistowskich w latach 30. XX wieku doprowadził do **konferencji w Évian** w lipcu 1938 roku, gdzie 32 kraje zebrały się, aby rozwiązać kryzys uchodźców żydowskich. Większość narodów, w tym Stany Zjednoczone i Wielka Brytania, odmówiły przyjęcia znacznej liczby żydowskich uchodźców, pozostawiając Palestynę pod mandatem brytyjskim jako główny cel. **Porozumienie Haavara**, podpisane 25 sierpnia 1933 roku między nazistowskimi Niemcami a organizacjami syjonistycznymi, ułatwiło tę migrację, umożliwiając niemieckim Żydom transfer aktywów w postaci niemieckich towarów, omijając antynazistowski bojkot. W latach 1933–1939 około 60 000 Żydów wyemigrowało do Palestyny na mocy tego porozumienia, przynosząc kapitał, który napędzał projekty osadnicze syjonistyczne.

Ten napływ, napędzany syjonistyczną ideologią ustanowienia żydowskiej ojczyzny, doprowadził do napięć z rdzenną ludnością. Przybycie setek tysięcy syjonistów do lat 40. XX wieku, którego kulminacją była Nakba w 1948 roku, wypędziło ponad 700 000 Palestyńczyków, z których wielu uciekło do Gazy. To przesiedlenie odzwierciedla koraniczną opowieść o tych, którzy zostali wypędzeni ze swoich domów z powodu wiary w Allaha (Sura 59:2), ponieważ palestyński opór był zakorzeniony w ich kulturowej i religijnej tożsamości jako wieloreligijnej wspólnoty oddanej Bogu. Zakłócenie koegzystencji jest zgodne z apokaliptyczną narracją: złe siły („bestia” i jej sojusznicy) atakują „obóz świętych” (Gazę), testując wiarę wierzących, przeznaczonych do odnowy w Valhalli, Nowym Jerozolimie lub Jannat al-Firdaws.

Wnioski

Gaza, jako „obóz świętych”, ucieleśnia historyczną i duchową rzeczywistość, w której muzułmanie, chrześcijanie i Żydzi żyli w pokoju w Palestynie przez wieki, zjednoczeni w oddaniu Bogu, dopóki przesiedlenie spowodowane polityką nazistowskich Niemiec, konferencją w Évian i porozumieniem Haavara nie zakłóciło tej harmonii. To historyczne zakłócenie jest zgodne z koraniczną opowieścią o tych, którzy zostali wypędzeni ze swoich domów z powodu wiary w Allaha (Sura 59:2), pozycjonując Gazę jako wspólnotę wierzących pod oblężeniem, podobną do „obozu świętych” w Objawieniu (Objawienie 20:9). „Księga Życia Baranka” w Objawieniu odzwierciedla „Wieczną Tablicę” Koranu, obie rejestrują

sprawiedliwych – Gazę i jej zwolenników – którzy opierają się tej opresji, przeznaczeni do boskiej nagrody. „Nowa ziemia” w mitologii nordyckiej, interpretowana jako uwielbiona Valhalla, jest paralelna do Nowego Jeruzalem i Jannat al-Firdaws, obiecując odnowioną egzystencję dla wierzących, którzy znoszą próby końca czasów.

Historyczne fakty koegzystencji i przesiedlenia są zgodne z religijnymi narracjami chrześcijaństwa, islamu i mitologii nordyckiej, przedstawiając Gazę jako święte pole bitwy, gdzie wierzący, zapisani w boskich rejestrach, stawiają czoła prześladowaniom, ale obiecana jest im wieczna odnowa. Ta zbieżność podkreśla apokaliptyczne znaczenie walki Gazy, odzwierciedlając kosmiczną batalię między dobrem a złem, z wierzącymi przygotowanymi do ostatecznego odkupienia w uwielbionym życiu pośmiertnym.